

Krisztus a végcél

Gary Wilkerson June 11, 2012

Mindazokban akik követik Jézust, van egy bizonyos éhség. Egy szenvedélyes lelkesedés hogy Isten el?tt szentek lehessenek - b?ntelenek, gy?ztesek testi vágyaik felett, tiszták és szepl?tlenek az Úr el?tt.

Ezt a vágyat a Szent Szellem minden emberi szívbe beülteti. Ez egy bels? vágyódás arra, hogy helyesen éljünk. Minden vallás hívei - még a vallás nélküliek is - arra törekszenek, hogy jót tegyenek, szeressenek másokat, és amennyire lehet, jó emberek legyenek. Néhányan természetesen elfojtják ezt a vágyat és az ellenkez?jét teszik - de még ?k is tudatában vannak annak a mély váagnak, hogy jót tegyenek.

Persze egyikünk sem éri el ezt a vágyat a b?nös emberi alaptermészetünk miatt. A hitetlen emberek elméjét a legapróbb jóságtól is eltakarja e világ szelleme . A hív?k pedig, amikor nem úgy élnek, hogy azzal Istent tiszteljék, elnyomják a szellemüket.

Ez a vágy, hogy tisztességes módon éljünk, többet jelent, mint a szó maga: *becsületesség*. Ez azt jelenti, hogy Istennel állni igazságban - igaz motivációval, érzelmekkel, viselkedéssel. Azt jelenti, hogy mindazt, ami rossz bennünk - ami nincs összhangban Istennel - az ? céljaival összhangba igazítjuk.

Meg kell, hogy értsük, mit jelent a valódi tisztességesség. Talán jó magaviseletet? Nem, mert jót tenni lehet rossz indítékból is. Néhány keresztény jó dolgokat tesz, de farizeusi szellemiséggel. "Kívülr?l szépek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival". Akkor a becsületesség vágy vagy akarata arra, hogy jók legyünk? Nem, sokan nagy szenvedéllyel keresik a becsületességet, de képtelenek elérni.

A Biblia két szóval jellemzi igaz voltunkat: "*megigazulás és megszentel?dés*". Mindkett?re szükségünk van keresztény életünkben. Az els? az Istennél betöltött helyünket, megfelel? helyzetünket jelenti. A második arra mutat, hogy miképpen éljük keresztény életünket, milyen kapcsolatunk legyen Vele a mindennapokban.

El?s?r is, ha nem vagyunk *megigazulva*, képtelenek leszünk tisztességesen élni. Cselekedhetünk jó dolgokat, órákat tölthetünk imádkozással, de ezek a dolgok nem tesznek tisztességessé bennünket. Ez pedig azért van, mert a becsületesség az igazságszolgáltatással függ össze; arról szól, hogy a dolgokat igaz módon csináljuk. Hogy ez megtörténhessen, Isten b?n elleni haragját el kellett törölni. Ez azt jelenti, hogy büntetést kellett fizetni a b?neinkért, hogy Isten meg tudja tudja azokat bocsátani.

Tudjuk, hogy Jézus fizette ki ezt a büntetést b?neinkért. Jézus kereszttáldozata elfojtotta Isten szent haragját a b?neink ellen. Megváltónk minden követelménynek megfelelt, hogy az Úr elfogadhasson bennünket. Jézus megadja számunkra egyszer és mindenkorra, hogy igazként álljunk el?tte.

A másik fogalom, ami az becsületességgel kapcsolatos, a *megszentel?dés*. Ez nem egy pozíció, amit megkaptunk, hanem az a kegyelem, hogy igazságosan tudjunk m?ködni. Más szavakkal a megszentel?dés egy *folymatos* napról napra való igazságban járás Isten el?tt.

Jézus gondoskodik a megszentel?désünkr?l is. Ebben az erkölcstelen világban ? állandóan azon dolgozik, hogy Isten képére formáljon minket. Valójában az ? munkája tesz bennünket szentté Isten szemében. (A szó - *megszentelt* - a görögben rövidítve azt jelenti "szentnek lenni.")

Ne érts félre: a megszentel?dés nem azt jelenti, hogy visszavonulunk a világból és megpróbáljuk elkerülni, hogy beszennyezzen. Sok komoly hív? ezt tette a történelem folyamán és keservesen elbuktak. Ez soha nem volt Isten célja számunkra. A megszentel?dés egy Krisztus által adott és er?vel megtöltött képesség, hogy úgy éljünk ebben a világban, hogy nem leszünk a világ része.

Így mindkét kifejezés - megigazulás és megszentel?dés - szükséges az igaz élethez. Amit a megigazulás jelent a helyzetünkr?l, azt jelenti a megszentel?dés a rendeltetésünkr?l. Krisztuson keresztül van jogunk Isten el?tt állni; ez a megigazulásunk. Folyamatosan megtisztulunk és Isten képmására formálódunk Krisztusban; ez a megszentel?désünk.

A gyakorlatban hogyan éljük meg a megigazulást és a megszentel?dést?

Lehetséges az egyik a másik nélkül? Lehetséges megigazulniak lenni megszentel?dés nélkül vagy fordítva? A válasz mindkét kérdésre egyértelm?en "nem".

Pál apostol segít megérteni mindezt a Rómaiakhoz írt levél 9-ik fejezetében. Furcsa állítással kezd: "A pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitb?l van." (Róma 9:30). Hogyan lehetséges az, hogy azok, akik nem törekedtek igazságra, elnyerték azt?

Pál ezután egy még érthetlenebb dolgot állít. Azt mondta, hogy Isten népe, Izrael, *törekedett* az igazságra - de nem nyerte el. "Izrael, amely kereste az igazság törvényét, *nem jutott el* a törvény szerinti igazságra." (9:31).

Mir?l beszél Pál? Mi volt az oka, hogy Izrael bár buzgón kereste Isten igazságát, nem nyerte el? Az apostol így magyarázza: "Azért, mert nem hit, hanem cselekedetek útján akarták ezt elérni." (9:32). Pál egyértelm?vé teszi számunkra: *Az igazság egyedül Krisztusban és az ? munkájában van.* Hitünk Benne kell, hogy legyen, nem másban vagy magunkban.

Ez az, amiben Izrael elbukott. Pál azt mondja: "Azért nem hit, hanem cselekedetek útján akarták elérni, beütköztek a megütközés kövébe, amint meg van írva: Íme a megütközés követ, a megbotlás szikláját teszem Sionba, és aki hisz ?benne, az nem szégyenül meg." (9:32-33). Pál Izraelt használja példaként, hogy megtanítsa mi a valódi igazság és mi nem az. "Testvéreim, én szívb?l kívánom és könyörgök értük Istenhez, hogy üdvözljenek. Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránt buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint. Az Isten igazságát ugyanis nem ismerték el, hanem a magukét igyekeztek érvényesíteni és nem vetették alá magukat az Isten igazságának." (10:1-4).

Mondjuk, hogy te olyan valaki vagy, aki szenvedélyesen tisztességes akarsz lenni. Szent és tiszta életet akarsz élni, hogy Isten szemében egy valódi szent legyél. Azt szeretnéd, hogy a világ megváltozzon a te életmódod miatt. Képzeld, Izrael is ugyanezt próbálta. Akkor miért buktak el? És az ? hibájuk mit tanít nekünk?

Pál szövege számos kihívást intéz hozzánk. A *megigazulás* igazzá tesz minket? Igen, abban az értelemben, hogy a megigazulás *igaznak állít be* minket. A *megszentel?dés* igazzá tesz minket? Igen, abban az értelemben, hogy a megszentel?dés *folyamatos* megtapasztalása Krisztus igazságosságának m?ködésér?l a mindennapi életünkben. Jézus a forrása a megigazulásnak és a megszentel?désnek; mindkett?t kegyelmi ajándékként kapjuk.

Sok keresztény ezt hangoztatja: "Jézus a forrásom mindenben." De életük ezt tükrözi? Itt láthatjuk sok keresztény szomorú valóját: **Úgy élnek, mintha a megigazulás egyedül Isten?l jönne - és a megszentel?dés pedig a napi teljesítményük alapján.** Mintha ezt mondanák: Jézusban kegyelmet kaptam hit által. Most pedig vég nélküli személyes hadjáratot kell folytatnom azért, hogy megszentel?djek.

Bizonyos értelemben azt mondják Istennek, hogy vissza akarják fizetni a nekik adott hatalmas ajándékot: "Köszönöm Uram a megigazulás ajándékát. A kereszten megadtad ezt nekem. Cserébe megszentel?dök úgy, hogy engedelmeskedek neked. Te elvégezted a munka egyik felét, én elvégzem a másikat."

Az ilyen gondolkodás egyenesen rabságba vezet. Hányszor láttad már a gyülekezeti plakátokon: "KRISZTUS MEGHALT ÉRTED. TE MIT TESZEL ÉRTE?" Ez a gondolkodás áthatja az egyházat.

Jézust keresztre feszítették, eltemették és feltámadt a harmadik napon, hogy örök életünk legyen. Mit adhatnánk ezért cserébe? Tizedet? Imaórákon való részvételt? Még több evangélizációt? Izrael pontosan ezeket próbálta

teni. "Izrael kereste az igazság törvényét, nem jutott el a törvény szerinti igazságra." (9:31). Az akaratukkal próbálták elérni az igazságosságot, de soha nem tudták megszerezni.

Sokszor lenézzük a Jézus és Pál idejében élt farizeusokat. De gondold csak át: ha megjelenének ma az egyik gyülekezetben, valószínűleg felkérnék őket a vezetésre. Úgy néznénk rájuk, mint a legszentebb emberekre. Kérnénk, hogy imádkozzanak értünk. Azt kérnénk, hogy a vasárnapi iskolákban ők tanítsanak, hogy mindent megtanulhassunk tőlük a szentségről.

Pál ezt mondta: "Tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük." (10:2) - és a buzgóság rendkívül vonzó mindannyiunk számára. Ez egy nagyon csábító jellemvonás egy keresztényben. Amikor látjuk, hogy valaki buzgón imádkozik Istenhez, hirdeti az evangéliumot, jól viselkedik, úgy értelmezzük, hogy mindenük Jézus. De a farizeusok nem jártak sikerrel. Igazságosságra törekedtek teljes erejükkel, de melléfogtak.

Tapasztaltad-e az életed során - mindent beleadtál, hogy igaz légy, de elbuktál?

Próbáltál tisztességesen élni, de nem sikerült? Mondtad-e: "Ez volt az utolsó, hogy ezt a bűnt elkövettem.", majd másnap újra megtetted? Megfogadtad-e, hogy nem fogsz dühbe gurulni újra, mégis majd szétrobbantál a haragtól egy szeretted elött?

Újra és újra az akaratoddal próbálkoztál? Kérted a barátaidat, hogy vonjanak felelősségre, ha eltértél a fogadalmadtól? Imádkoztál így: "Uram, bármibe is kerül, meg fogom tartani az ígéretemet!", de újra visszatértél a régi szokásokhoz? Amikor nem sikerült, próbáltad még erősebben? Folyamatosan próbálkoztál? Majd újra és újra elbuktál?

Egy bizonyos pont után kérdezted-e: "Miért nem segített Isten? Annyira elszántan akarok tisztességes lenni! De mégis állandóan hibázok."

Hol van hát Isten a megszentelés idején? Hol a segítsége, amikor szent életet akarunk élni? Legyünk tiszték: néha úgy látszik, hogy nem kapunk segítséget a mennyből. És miért? *Mert a mennyből nem fog jönni segítség!* Az Úr nem jön, hogy testi erőfeszítéseinket támogassa. Istent nem érinti meg az ilyen ima: "Uram, megduplázom az erőfeszítéseimet. Kérlek áldj meg!" A buzgóság és a szenvedély látszólag az igazságosságot szolgálják, de valójában csak testi büszkeséget jelentenek a szívünk mélyén.

"Mert tanúskodom mellettük, hogy Isten iránti buzgóság van bennük, de nem a helyes ismeret szerint." (Róma 10:2). Pál szerint Izrael nem értette meg Isten igazságosságát. Azt gondolták, elég azt tudniuk, hogy *mit kell tenni*. Pál szerint az igazságosságot az által érzük el, ha tudjuk, *ki az akit ismerünk*. Ahogy Izraelnek, nekünk is van hozzáférésünk Isten mindent átható tisztességességéhez a Krisztusban való hit által. De nagyon könnyen elutasítjuk ezt a hozzáférést, úgy mint Izrael - azáltal, hogy saját teljesítményünkben bízunk és nem Jézus értünk végzett munkájába vetjük hitünket.

Isten senkit nem áld meg abban, hogy saját igazságát munkálja. Egyedül csakis Fiának, Jézusnak a munkáját áldja meg. Megszentelésünk - szent életünk fenntartása - csakis Krisztusban való hit által, és az értünk kiontott vére által lehetséges. Ebben az értelemben Pál azt mondja, hogy Izrael visszautasította alávetni magát Isten igazságosságának. Milyen gyakran teszünk mi is így? Milyen gyakran valljuk: "Tudok tisztességesen élni", de mégsem bízunk a Jézus által nyújtott tisztességességben. Íme négy jele annak, hogy saját tisztességességünkben bízunk és nem Istenében:

- *Dühbe gurulunk, ha elbukunk.* Azt gondoljuk: "Többet vártam magamtól."
- *Büszkék vagyunk, ha sikerrel járunk.* Ezt valljuk: "Szellemileg erősebb jutottam."
- *Megítélünk másokat, ha hibázunk.* Így gondolkodunk: "Hála Istennek, hogy nem vagyok olyan, mint ők."
- *Irgykedünk mások sikerére.* Ezt gondoljuk: "Miért nincs olyan eredménye az én igyekezetemnek, mint az övének?"

Állj meg és gondold végig, milyen célt tűztünk ki magunk elé, hogy elérjük saját tisztességességünket. Száz százalékos tökéletességet akarunk - és mérjük, hogyan haladunk. Így biztatjuk magunkat: "Sokkal jobban megy, mint régebben. Hónapok óta nem estem vissza ebbe a régi, kiábrándító szokásba." Ez a saját önigazságunk

mérésére szolgál, nem Isten igazságáéra. Ezért van, hogy nyomorultul érezzük magunkat, amikor elbukunk, egyre keserűbbé és ítélkezőbbé válunk.

Amikor elbukunk, ezt gondoljuk: "Újra meg kell alapoznom az igazságot." Így megnöveljük az erőfeszítéseinket. A probléma az, hogy igazságosságunkat nem tesszük az első helyre - Isten igen. Az, hogy jogunk legyen a színe előtt állnunk, nem történik meg egyetlen cselekedetünkkel sem. Csakis a Belé vetett hitünk által. Ezt pedig az összetört és bűnbánó szív teszi lehetővé, és ez nem olyan dolog, amit mi "teszünk". Ez egy állapot - amelyben alázatosan elismerjük, hogy egyedül az Isten ereje képes helyreállítani a mi igaz állapotunkat.

Saját tisztességünk kimunkálásával az a probléma, hogy a bűn és az elbukás állandóan jelen van életünkben.

Amikor megpróbálok a becsületességet elérni magamban, csak a bűnre való még nagyobb szenvedély lángol fel bennem. Ez a hatása annak, ha a törvényre összpontosítunk. Pál ezt mondja: "A törvény bűn? Szó sincs róla! Viszont a bűnt nem ismerném, ha nem ismertem volna meg a törvény által, és a kívánságot sem ismerném, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánd!" (Róma 7:7).

Nem a törvény okozza azt, hogy vétkezünk. Egyszerűen felébreszti azt, ami már eleve bennünk van. Mondjuk elhatározom, hogy nem érzek testi vágyat. Ez azonban felébreszti a szívemben a vágyat. "De a bűn a parancsolattól ösztönzést kapott, és felszított bennem mindenféle kívánságot." (7:8) Azzal, hogy a bűnre összpontosítok, az elmémet elárasztja a mindent elsöpítő vágyakozás, elrabolva a békességemet és örömeimet. A bűn csak akkor ereszt el, amikor hitben Krisztusban maradok, ahelyett, hogy a törvény alapján keresném a tökéletességet. "Mert a törvény nélkül halott a bűn." (7:8)

Napjainkban sok keresztény belefáradt az erőfeszítésbe, hogy ne kövessen el bűnt. Minden erejüket ebbe fektetik, míg végül az öröm utolsó cseppje is eltűnik. A Krisztus által megszerzett győzelem elveszik abban a makacs küzdelemben, hogy önértékét érje el a becsületességet.

Minden olyan próbálkozás, amely a tisztességességet nem hit által próbálja elérni, mindig elbukik. Amint látható, nincsen két "tisztességesség". Istené és a miénk. Az azt jelenté, hogy két evangélium van: az Övé és a miénk. Saján öngazságunkat nem keverhetjük Isten szent igazságával. Csak egy tisztesség van: Istené. Az evangéliuma nem csak megtisztít bennünket - hanem meg is tart. Ez a jó hír mindenkinek: Nem rajtunk áll. Egyedül Jézuson múlik.

Lehet, hogy most ezen gondolkodsz: "Nem kellene mégis egy kis erőfeszítést tenni nekünk is? Nem azt mondja a Biblia, hogy kerüljük a bűnt?" Csak egy módon tudjuk elkerülni a bűnt: Jézus nevében. Isten nem csak egy igazság, amit elfogadsz, Isten az él Isten, a te megszentelődésed. Megszentelő munkája nem ér véget se nappal, se éjjel.

Pál megválaszolja az önérték kérdését a Róma 9-ben. Olyan emberekről beszél, akik elérték a tisztességességet. "... a pogányok, akik nem törekedtek az igazságra, megragadták az igazságot, mégpedig azt az igazságot, amely hitből van." (Róma 9:30). Ezek az emberek nem merültek ki saját erőfeszítésüktől. Nem fáradtak el a sikertelenségben. Minden hitüket Jézus kereszten elvégzett munkájába fektették - és megtartattak túlaradó élete által.

Van egy igevers, amely hívők generációi számára hozott szabadságot: "A törvény végcélja Krisztus, minden hívő megigazulására." (10:4). Krisztus a végcél. Nincsen más! "Ezért tehát nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené." (9:16).

Pál figyelmezteti azokat, akik kiegészítik Krisztus evangéliumát saját erőfeszítéseikkel: "Ő, esztelen galaták, ki ígért meg titeket, ... csak szeretném megtudni tőletek; a törvény cselekvése alapján kaptátok-e a Lelet, vagy az ige meghallásából származó hit alapján? Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben akarjátok befejezni? (Gal 3:1-3).

Barátom, belefáradtál, hogy megpróbálj mindig jobb lenni? Kimerültél a fogadkozások és bukások végtelen körforgásában? Felejtsd el mindezt. Vess véget az igekezetnek. Isten előtt való igazságod nem a te akaratodtól függ, hanem a kegyelem Istenétől.

Jézus jelenti a "törvény szerinti" élet végét. Már szabad vagy. Isten a te győzelmed, erőd, életed megújulása. Hagyd, hogy csökkentse a rád nehezedő nyomást a becsületességért folytatott küzdelemben. Fel fog tölteni a tisztességességet valódi erejével. Csak benne bízz és győzz!

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/391/>